

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Teplicích**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 109 EC 407/2011, o 55 327 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **ČEZ ICT Services, a. s.**, IČ 26470411, se sídlem Duhová 1531/3, Praha 4, zastoupené Mgr. Davidem Jüngerem, advokátem se sídlem 28. října 438/219, Ostrava - Mariánské Hory, a žalovaný **M. R.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 55 327 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 109 EC 407/2011, **je soud**.
- II. Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 19. 3. 2013, čj. 109 EC 407/201 - 56, **se zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 8. 4. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, navrhl Český telekomunikační úřad tomuto senátu rozhodnutí sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Okresním soudem v Teplicích o zaplacení částky 55 327 Kč s příslušenstvím, vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 109 EC 407/2011.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně (ČEZ ICT Services, a. s., resp. ČEZnet, a. s.) uzavřela se žalovaným „*Smlouvu o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích*“, na jejímž základě byla služba pro žalovaného jako účastníka aktivována dne 13. 8. 2008 (dále též jen „smlouva I“). Dále se žalovaným uzavřela dne 24. 6. 2009 „*Smlouvu o zprostředkování poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s.*“ (dále též jen „smlouva II“). Předmětem smlouvy II byl závazek žalobkyně zprostředkovat žalovanému (zaměstnanci společnosti Skupiny ČEZ) poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Ve smlouvě II se žalovaný zavázal za poskytování služeb platit měsíčně žalobkyni cenu, která je složena ze tří položek, a to z měsíční ceny za splátku mobilního telefonu, z přefakturace měsíčních poplatků za službu operátora Telefónica O2 Czech Republic (nyní O2

Czech Republic a. s.), které za zaměstnance hradí operátorovi zprostředkovatel, a z ceny za ostatní služby poskytované zprostředkovatelem. Protože žalovaný žalobkyni za služby jí poskytnuté na základě smluv I a II v rozhodném období od 1. 8. 2008 do 31. 3. 2010 neuhradil vyúčtování fakturami v částce o celkové výši 55 327 Kč do data splatnosti, a to ani na základě výzev žalobkyně, žalobkyně žalovanému smluvní vztah vypověděla. Návrhem na vydání platebního rozkazu ze dne 9. 5. 2011 se u Okresního soudu v Teplicích domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit jí částku ve výši 55 327 Kč s příslušenstvím a přiznal jí náhradu nákladů soudního řízení.

Okresní soud v Teplicích elektronickým platebním rozkazem ze dne 4. 8. 2011, čj. 109 EC 407/2011 – 41, uložil žalovanému, aby žalobkyni zaplatil částku 55 327 Kč s přísl., nebo aby podal proti elektronickému platebnímu rozkazu odpor. Jelikož se platební rozkaz nepodařilo žalovanému doručit, Okresní soud v Teplicích jej usnesením ze dne 10. 2. 2012, čj. 109 407/2011 – 52, zrušil s tím, že po právní moci usnesení bude věc projednána ve sporném řízení. Následně Okresní soud v Teplicích usnesením ze dne 19. 3. 2013, čj. 109 EC 407/2011 - 56, řízení zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu; zároveň rozhodl o nákladech řízení a o vrácení soudního poplatku žalobkyni. V odůvodnění usnesení uvedl, že podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích účastník, popř. uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací je povinen uhradit za poskytnutou službu ceny ve výši platné v době poskytnutí této služby, přičemž účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb, a uživatelem každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací [§ 2 písm. a), b) citovaného zákona]. Soud, vycházející z citovaného ustanovení zákona o elektronických komunikacích a z ustanovení § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dospěl k závěru, že pravomoc rozhodnout v předmětném sporu o zaplacení ceny za poskytované služby nemá soud, ale Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad poté podal zvláštnímu senátu návrh k rozhodnutí kompetenčního sporu. Navrhovatel po konstataci obsahu spisového materiálu, relevantních ustanovení zákona o elektronických komunikacích a předchozích rozhodnutí zvláštního senátu namítl absenci osobního vymezení sporu. Ze smlouvy uzavřené mezi smluvními stranami dne 24. 6. 2009 vyplývá, že k poskytování služeb docházelo v síti společnosti Telefónica O2 Czech republic, a. s., tedy zřejmě skutečného poskytovatele služeb elektronických komunikací, a že žalobkyně v tomto vztahu figuruje jako zprostředkovatel poskytování služeb mezi společností Telefónica O2 Czech republic, a. s., a žalovaným. Žalobkyně proto není v tomto smluvním vztahu osobou vykonávající komunikační činnost, mj. i proto, že se sama ve smlouvě označuje jako zprostředkovatel služeb, nikoliv jako jejich poskytovatel. Dále rovněž zrekapituloval předchozí rozhodnutí zvláštního senátu čj. Konf 66/2012 - 14 a Konf 3/2013 - 12 vydaná v obdobných věcech, kde žalobce žalovanému rovněž pouze umožnil využití služeb skutečného poskytovatele služeb elektronických komunikací. Navrhovatel nezpochybnil, že služby, jejichž zaplacení se žalobkyně na žalovaném domáhá, konkrétně např. hlasové a datové služby, jsou službami elektronických komunikací ve smyslu zákonné definice podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Současně však poukázal na to, že předmětem žaloby je spor vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným, k jehož rozhodování je dána pravomoc soudu. Navrhovatel uzavřel, že pravomoc Českého

telekomunikačního úřadu je dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuelně o ujednáních na ně úzce navazujících; nárok z titulu přefakturace měsíčních poplatků za službu od operátora přitom takovým ujednáním není. Český telekomunikační úřad proto není příslušným orgánem k rozhodnutí daného sporu, neboť žalobkyně není v tomto případě osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. K rozhodování sporu má podle návrhatele pravomoc Okresní soud v Teplicích.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., je pozitivním kompetenčním sporem spor, ve kterém si jedna ze stran - zde orgán moci výkonné a obecný soud [srov. § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona] - osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Negativním kompetenčním sporem je spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

V dané věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Teplicích, ovšem rovněž návrhatel po postoupení věci svou pravomoc popírá. Jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Pravomoc návrhatele rozhodovat spory o povinnostech plynoucích ze zákona o elektronických komunikacích (srov. § 129 odst. 1 zákona) je výjimkou z pravomoci obecných soudů rozhodovat spory vyplývající ze soukromoprávních vztahů (srov. § 7 odst. 1 občanského soudního řádu).

Zvláštní senát ve své předchozí rozhodovací činnosti vyslovil, že pravomoc návrhatele rozhodovat účastnické spory podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je založena naplněním osobního a věcného předpokladu (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, www.nssoud.cz).

Osobní předpoklad založení pravomoci návrhatele se naplní tehdy, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Věcný předpoklad pravomoci návrhatele rozhodovat účastnické spory vznikne tehdy, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho

základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je základní povinností účastníka, resp. uživatele veřejně dostupné služby, dle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát opakovaně rozhodoval o pravomoci v kompetenčních sporech, v nichž se žalobce (dle obsahu spisu osoba odlišná od osoby poskytovatele služeb elektronických komunikací) domáhal na povinné osobě plnění za služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát přitom rozlišil situace, kdy nárok na plnění žalovanou osobou (zaplatit cenu podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích) originárně vznikl osobě vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích jakožto poskytovateli služeb elektronických komunikací a na žalobce (osobu odlišnou) přešel teprve smluvním postoupením pohledávky (*cessio voluntaria*); v těchto případech zvláštní senát rozhodl o pravomoci navrhovatele (Český telekomunikační úřad) s tím, že postoupením pohledávky se její charakter nemění, neboť se nejedná o zánik dosavadního a vznik nového závazkového vztahu, ale o změnu závazku v jeho subjektu, přičemž rozhodující je splnění podmínek pravomoci navrhovatele v okamžiku vzniku tohoto závazku (srov. též usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, www.nssoud.cz).

Oproti tomu rozhodl zvláštní senát o pravomoci soudu, pokud žalobce na základě smluvního vztahu pouze umožnil žalovanému využít služeb elektronických komunikací poskytnutých osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích, např. z důvodu sjednání výhodnější ceny za tyto služby mezi žalobcem a poskytovatelem služby (srov. např. usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 12. 2010, čj. Konf 59/2010 - 12, nebo ze dne 30. 3. 2011, čj. Konf 71/2010 - 12, www.nssoud.cz).

Zvláštní senát se v právě rozhodované věci nejprve zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Zkoumal proto, zda byla žalobkyně ve vztahu k žalovanému poskytovatelem služby elektronických komunikací – a tedy osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích.

Z předloženého soudního spisu zvláštní senát zjistil, že smluvní vztah žalobkyně (jejího právního předchůdce) a žalovaného založila smlouva č. 68419957 o zprostředkování poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. ze dne 24. 6. 2009 (smlouva II). Předmětem smlouvy byl závazek zprostředkovatele (žalobkyně) zprostředkovat poskytování služeb elektronických komunikací v mobilních sítích společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. Za poskytování těchto služeb se zaměstnanec (žalovaný) zavázal platit zprostředkovateli (žalobkyni) měsíční cenu, která sestávala z měsíční ceny za splátku mobilního telefonu, z přefakturace měsíčních poplatků za služby elektronických komunikací od operátora Telefónica O2 Czech Republic, a. s., které za zaměstnance hradil operátorovi zprostředkovatel, a z ceny za ostatní služby poskytované zprostředkovatelem (srov. článek II. bod 1. smlouvy). Měsíční cenu za služby elektronických komunikací v mobilních sítích poskytnuté žalovanému stanovila žalobkyně ve formě fakturace na její účet (srov. článek II. bod 3. smlouvy).

Pokud jde o povahu poskytované služby, tedy, zda tato služba, kterou žalobkyně poskytla žalovanému, je službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ze smlouvy plyne, že žalovaný zplnomocnil žalobkyni ke všem úkonům souvisejícím s touto smlouvou a se Smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací, kterou uzavřela žalobkyně se společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s. svým jménem, na účet žalovaného. Žalovaný výslovně souhlasil s tím, že pouze žalobkyně je v postavení účastníka vůči společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (srov. článek I.

bod 2. smlouvy). Pokud by žalovaný byl povinen plnit na účet komunikační společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s.), byť prostřednictvím žalobkyně, musel by předně mezi žalovaným a touto společností existovat právní vztah. Zvláštnímu senátu však existence takového právního vztahu z předloženého spisu, jak je výše pojednáno, nevyplývala.

Zvláštní senát proto při řešení kompetenčního sporu posuzoval pouze právní vztah mezi žalobkyní a žalovaným. Ačkoliv je tento právní vztah podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem mezi žalobkyní a operátorem, není žalobkyně v nyní posuzované věci osobou aktivně poskytující sjednané služby elektronických komunikací, neboť ona sama tyto služby žalovanému neposkytuje, nýbrž jejich poskytnutí zajišťuje (zprostředkovává). Pokud by byl smluvní vztah žalobkyně se společností Telefónica Czech Republic, a. s. ukončen, žalobkyně nebude schopna za nezměněných okolností služby elektronických komunikací žalovanému dále poskytovat či přenechávat k užívání.

V posuzovaném případě tedy žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 7 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalovanému služby elektronických komunikací sama aktivně neposkytovala, ale pouze mu prodávala (přefakturovala) služby, které fakticky poskytovala společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (operátor). V posuzovaném případě se proto nejednalo o poskytování služeb elektronických komunikací, nýbrž o určitý typ tzv. dealerské smlouvy [vedený smluvní typ není v českém právním řádu výslovně upraven, ale v praxi se uzavírají tzv. dealerské smlouvy jako smlouvy nepojmenované (inominátní). Předmětem dealerských smluv je závazek dealera zařídit za úplaty určitou obchodní záležitost (zde: poskytnout možnost využívat služby elektronických komunikací), přičemž vystupuje vlastním jménem a jedná na svůj účet (srov. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kolektiv. *Obchodní zákoník*. 12. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 1148)]. Spor mezi žalobkyní a žalovaným tedy není sporem o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nýbrž sporem vzniklým na základě soukromoprávního závazkového vztahu mezi žalobkyní a žalovaným. V takovém případě není splněna podmínka osobnostního ani věcného vymezení sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobkyně v tomto případě není poskytovatelem služeb elektronických komunikací a spor se netýká povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9).

Zvláštní senát se pro úplnost dále zabýval tím, zda nebyla ve věci založena rozhodovací pravomoc návrhatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku*“. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti se žalobkyní poskytnutými službami nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci návrhatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z již výše vyložených důvodů mezi společností Telefónica Czech Republic, a. s. a žalovaným žádný právní vztah nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro aplikaci § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích.

Z uvedených důvodů zvláštní senát podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. vyslovil, že věc, týkající se zaplacení částky 55 327 Kč s příslušenstvím za přefakturaci měsíčních poplatků za službu od operátora, projedná a rozhodne soud.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. současně s rozhodnutím sporu zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 19. 3. 2013, čj. 109 EC 407/2011 - 56.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Teplicích pokračovat v řízení o podané žalobě ze dne 9. 5. 2011.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu